

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 9 - núm. 32

base : Pedraforca

base : Pedraforca

Foto portada:

Els caminaires del Club Excursionista Uecanoia, amb els amics francesos amb la Roche de la Muze-lle (3.565 m) al fons

Sumari

4-9

**El Tour des Écrins
o el Tour des Oisans**

10

L'acudit

12-14

Gent del club

15-21

La Ressenya

22-25

**Retalls de la
nostra història**

26

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no comparteix necessàriament les opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Ja fa dies que vam deixar enrere l'estiu. Les bones vivències viscudes, ja sia en les sortides de caire familiar o bé les que vam dur a terme amb amics, les tenim ben guardades en el nostre record i al fons de la nostra motxilla.

Enguany el campament social, dut a terme a Bag-nères de Luchon, ha possibilitat l'estrena en allò del 1r. Tres mil a una bona munió de socis i ha esdevingut una base molt adient per gaudir de la muntanya en el seu estat més pur.

Cal, però, mirar endavant, i en això els muntan-yencs som força afortunats. Deixem enrere els ali-cients de les nostres sortides d'estiu i comencem a preparar el material per a dur a terme les d'hivern. La muntanya és bonica sempre. I la tardor i des-prés l'hivern ens oferiran molts moments per po-der copsar-ho.

Ben segur que molts de nosaltres ja estem traient la pols als esquís de muntanya, les pells, les gani-vetes, les raquetes de neu, els grampons, el piolet i la roba d'abric, que a partir d'ara esdevindran els protagonistes en les nostres sortides a muntanya.

També la Secció d'Esquí Alpí està preparant, amb empena renovada, el 28è Curset d'Esquí Alpí a Grandvalira, que els més menuts esperen amb il·lusió any rere any.

Tant de bo que puguem gaudir tots plegats de les boniques sensacions que la tardor i l'hivern ens po-den oferir i siguem capaços de saber encomanar-les als que ens envolten. Ben segur que les activi-tats programades en el nostre club per a aquest període ens ajudaran a aconseguir-ho.

Coll de Vallonpierre (2.607m); en Rafael, el nostre vocal, mira que tot vagi sortint bé. Al fons el Sirac (3.440 m)

Enguany la caminada-travessa d'estiu de la Uecanoia s'ha dirigit cap als Alps francesos, exactament al Departament des Hautes Alpes, a la zona del massís dels Écrins (en la qual, just al cim culminant de la zona que és la Barre des Écrins 4.102 m, ja uns companys nostres van estar-hi l'estiu passant fent alpinisme; en va sortir el reportatge fa uns mesos en aquesta mateixa revista). El Parc Nacional dels Écrins és el més gran de França (té 92.000 hectàrees de superfície protegida) i també el que està a més altura, amb més de 150 cims que sobrepassen els 3000 metres.

Si bé el veritable "Tour des Écrins" o "Tour des Oisans", creat l'any 1964, és previst que es faci en deu dies, per motius pràctics el nostre grup va decidir suprimir algunes etapes i fer-lo en set dies, suficients però per copsar la bellesa d'una natura exuberant i d'unes muntanyes de somni.

Diumenge 2 d'agost : de Monétier-les-Bains (1.495 m) a Vallouise (1.166 m)

Després d'un dissabte completament assolellat, la primera etapa ens rep amb pluja des de bon matí. Si bé ja sabíem que la meteorologia d'avui era desfavorable, decidim encarar el trajecte amb bona cara, tot i que no ens imaginàvem l'estona de fred intens que passaríem al coll de l'Eychauda (2.425 m). La intensa pluja no cessa i ens obliga a no parar fins que, sortosament al cap de 4 hores de la sortida i amb les botes que semblen una banyera, trobem un aixopluc, una "buvette" com diuen els francesos: Som a le Chamban, on una senyora "très doucement" ens prepara una xocolata calenta que ens refà completament. Completarem el menú amb unes truites dolces de nabius ("myrtilles") i gerds ("framboises") que recordarem tota la vida.

En una horeta les boires comencen a espargar però ja hem passat la zona des d'on podíem veure més de prop el punt culminant d'aquest parc natural, la Barre des Écrins. Gaudim, però, de la meravella que se'ns desplega davant els ulls i observem amb sorpresa que la pertorbació ("*des orages*" com ells diuen) i les baixes temperatures han deixat els cims propers ben emblanquinats de neu ! La baixada vers Vallouise, important centre turístic, és suau i acompanyada de molts habitatges enmig de la natura neta com una patena. Al l'Oficina de turisme ens assabentem del significat d'aquest nom: "écrin" en francès vol dir joier o estoig i, en general, qualsevol recipient petit on es guardin coses de molt valor sentimental.

Després d'un bon sopar amb postres de brownie de xocolata exquisit, aquest poblet encara ens ofereix un altre espectacle abans d'anar a dormir: un castell de focs d'artifici.

Bonica vista del capvespre des del refugi Pré-de-la-Chaumette

Dilluns 3 d'agost : de Vallouise (1.166 m) al refugi Pré de la Chaumette (1.790 m)

Gràcies a l'amabilitat de la "*madame*" de la "*gîte*" ens assabentem que moltes persones que fan el tour s'estalvien dues de les nou hores que té l'etapa d'avui agafant una "*navette*" (autobús). Donat que són quasi 11 km i tots per asfalt decidim unir-nos al grup i així començar a Entre-les-Aygues, a 1624 m d'altura.

La pujada per l'amable vall ens omple els sentits i encara que avui no ens ha lluit el sol en cap moment, encarem la zona més abrupta còmodament i plens d'energia. Els darrers 300-500 metres tenen un bon pendent i el terreny presenta certa dificultat. La vista des del coll de l'Aup Martin (2.761 m), on arribem al cap de quatre hores, és incomparable i aquesta és la cota màxima

del nostre recorregut en tots els dies. Encara ens espera un altre coll de 2.735 m (Pas de la Cavale) fins a iniciar ja el descens cap a la nostra destinació d'avui. Les vistes són impressionants i veient els capriciosos plegaments de la muntanya que ens envolten, pensem que ens agradaria trobar algun geòleg que ens expliqués la formació d'aquesta zona dels Alps (fa només uns 65 milions d'anys). El que sí trobem són petits grups d'anglesos, belgues o francesos, però en cap moment això et priva la sensació de pau i tranquil·litat. El refugi Pré de la Chaumette, l'únic de tot el recorregut que regenta el CAF (Club Alpin Français), és molt acollidor, i durant el sopar compartim taula amb gent diversa, de la qual aprenem un munt de coses. Just abans de sopar s'ha posat a ploure.

Per la ruta trobem diverses imatges insòlites, com aquesta de la resta d'una glacera a un parell d'hores més amunt de Vallouise

Dimarts 4 d'agost: del refugi Pré de la Chaumette (1.790 m) a La-Chapelle-en-Valgaudemar (1.100 m)

El dia es presenta completament serè, i així es mantindrà no només avui sinó fins al final de la travessa. Com sempre, de bon matí enfilem la pujada, entre ramats d'ovelles. Avui llarga jornada, en la qual hem de creuar tres colls: Vallette (2.668 m), Gourian (2.597 m) i Vallonpierre (2.607 m). La particularitat del terreny en algun dels colls ens sorprèn ja que està compost d'una mena de fang negrós. En els trams en què, a més, el pendent és fortament elevat, ens obliga a posar-hi els cinc sentits. No sabríem pas decidir quin dels paisatges des dels colls és el millor, però en el darrer, el de Vallonpierre, tenim a la nostra dreta l'emblemàtic cim del Sirac (3.440 m) i la visió al fons del llac de Vallonpierre, al costat del refugi del seu nom, en el qual prendrem un bon i fresc bany després d'unes horetes de baixada. Anirem envoltant aquesta muntanya

tan especial, que després se'ns presenta com un bonic cim amb sis puntes, i no deixarem de veure'l fins que siguem quasi al refugi du Clot. La calor és intensa i ens regalem una beguda, servida per la guarda del refugi, simpàtica i de cos atlètic: és el primer "*panaché*" (xampú) però no pas el darrer ! Pensem que en aquest refugi cal tornar-hi. El lloc és molt bonic. Les dues darreres hores i mitja de baixada eviten la carretera i ens porten al poble per un corriol sinuós i sempre a l'ombra: realment això és el paradís dels caminaires ! Avui ha estat el dia que hem fet més desnivell en descens i també més quilòmetres. Arribem al nostre alberg a quarts de 7 del vespre, temps just per dutxar-se i ser a la taula per a sopar. Quasi ha estat allò de "més llarg que un dia sense pa", però físicament ens trobem bé per encarar els dies que ens resten. La sorpresa és que l'alberg Jamivoi, situat al costat del riu, del càmping i d'un centre de ràfting, és com una caseta de la qual som els únics hostes: La mestressa ens serveix el sopar i marxa. Ens deixa la clau i el duro i les instruccions perquè demà ens fem l'esmorzar nosaltres mateixos. Tot un luxe: sorprenent però cert. I el silenci de la nit ens facilita un son ben reparador.

Dimecres 5 d'agost: de La-Chapelle-en-Valgaudemar (1.100 m) a Valsenestre (1.294 m)

Avui hem de fer el desnivell de pujada més gran del Tour, i malgrat això sortint del poble el GR54 ens porta de baixada fins al llogaret de Vilar-Loubière abans d'enfilarsens treva una pujada de 1500 m de desnivell fins al coll de la Vauze (2.498 m). Hi invertim quatre hores i mitja, estona durant la qual anem observant el canvi en el paisatge (de falgueres a arbres, després arbustos, prats i roques...), amb un descans per retrobar amics que fem en el camí en el ben situat refugi des Souffles (1.975 m), on les pregàries al vent ens recorden

Coll d'Aup Martin (2.761m) punt més alt de tot el Tour

la gran importància de la natura en les nostres vides. Avui més que mai seguim admirant la traça incomparable amb què estan construïts (i mantinguts) els camins d'aquesta zona dels Alps: Per molt dura que sigui la pujada, les ziga-zagues estan fetes d'una manera que es fan agradables fins i tot en els trossos amb més inclinació. És divertit i enriquidor anar-nos trobant amb diferents grups de gent amb els quals anem coincidint en els descansos dels colls o dels refugis. A la tarda la nostra ruta és una baixada brutal sota un sol de justícia fins al poble de Le Désert-en-Valjouffrey (1.255 m), on hem recuperat forces mentre esperàvem el bus (la "navette") que ens portaria al nostre allotjament d'avui, a Valsenestre (1.294 m), ja que a Le Désert actualment només hi ha un allotjament amb deu places que evidentment està ple. El company Enrique, avesat com està a les curses de muntanya, marxa amb una motxilla lleugera per fer tot el recorregut a través del coll de Côte Belle (2.290 m):

Inverteix dues hores a pas lleuger en un recorregut inicialment previst per fer-lo en 5'15 hores caminant ! Ens sorprèn trobar-lo a la gîte just després del nostre bany de relax al riu. Aquest és el millor allotjament dels que hem estat: net, amb personal acollidor, una bona cuinera i un entorn idíl·lic.

Dijous 6 d'agost: de Valsenestre (1.294 m) al refugi de la Muzelle (2.130 m)

Iniciem el dia com sempre amb un bon esmorzar, però avui més tard perquè la jornada que ens espera és només de sis hores. Deixem la gîte amb recança fent una foto de cordial comiat amb la "maîtresse", l'Hélène. Tot seguit comença la pujada, també sens treva, que ens durà gairebé sense arbres a un con final de trossos de pissarra i fang negre amb una inclinació gairebé esfereïdora (si et despistes fas dues passes enrere i només una endavant !). Anem trescant però amb l'alegria de la companyia d'un nombrós grup

El glacià de la Roche de la Muzelle (3.565 m) en contempla impassibles mentre ens fem un bany al llac de la Muzelle (2.130m)

d'excursionistes francesos amb els quals dalt del coll acabem cantant "El virolai" esperonats per la Chantal, excantant d'òpera, que es coneixia la cançó. És un grup que, com molts aquí als Alps, funciona amb guia (l'atlètica Caroline) i a través de "tour operator", que fa més còmoda la caminada perquè no porten tant de pes en les motxilles.

Passat el coll, cap a l'est, ens impressiona la gruixuda gelera que tapa part de la Roche de la Muzelle (3.565 m), amb un gruix d'uns 15 metres que desitgem que les altes temperatures no comencin a desfer.

Ja de baixada el camí se'ns fa curt fins al refugi de la Muzelle (2.130 m), un dels més grans i ben organitzats que hem trobat. Amb la satisfacció de la feina feta, ens prenem un bon bany a les aigües cristal·lines del llac i encara ens vaga de fer una passejada pels entorns per tenir millors vistes de les meravelles que ens envolten. Com és costum, acabem el dia amb bona companyia i un bon sopar que inclou formatges i pastissos ("gateaux").

Divendres 7 d'agost: del refugi de la Muzelle (2.130 m) a La Danchère (831 m) i a Bourg d'Oisans (720 m)

En tot el recorregut només hem trobat un refugi que fos del CAF, i encara que pensàvem que aquest, molt alpi i amb refugi lliure en excel·lents condicions, ho era, la "madame" en cobrar-nos al matí ens anuncia molt feliç: "privé, je suis libre!". Ens acomiadem sense presses perquè avui la jornada tampoc és pas llarga. La meteorologia segueix essent bona tot i que es preveuen canvis cap a la tarda. Un cop més comencem una forta pujada en direcció a un coll, en aquest cas el coll du Vallon (2.531 m). I una vegada més ens sorprèn agradablement l'arquitectura dels camins que, de manera agradable, ens fan passar per llocs que semblaven impossibles de creuar. Durant els mesos d'estiu hi ha personal que treballa pel Parc des Écrins, que dediquen dedica moltes hores al manteniment dels camins, i això es nota. L'etapa que farem avui ja ha quedat definitivament com a "oficial"

en aquest tram del GR54: la seva bellesa és indescriptible; l'anterior (ara GR54C) baixava fins al fons de la vall, a la població de Venosc, però es perdia les sensacionals vistes de tot el massís i dels llacs.

Des del coll du Vallon, doncs, la vista cap a l'Est és per tallar l'alè, dominada per l'Aiguille du Plat de la Selle, però inclou també la Meije i la Barre des Écrins, que ara veiem de costat juntament amb el Dôme de Neige des Écrins. Després de fer-nos fotos sols i acompanyats, ens costa deixar aquest magnífic paratge però iniciem un altre tram realment espectacular: la baixada quasi aèria cap al llac Lauvitel, una de les perles d'aquesta zona, no només pel color cristal·lí de les seves aigües sinó per tot l'entorn. Durant la ruta d'avui seguim relacionant-nos amb moltes de les persones que hem anat trobant, però tenim noves companyes: les marmotes, que es deixen veure i ens acompanyen amb els seus xiulets.

En el llac Lauvitel la temperatura de l'aigua no és tan extremadament freda (només estem a 1.540 m d'altura) i ens permet una estona de bany llarga i relaxada, amb bons metres de natació inclosos. Aigües cristal·lines i peixos formen part de l'entorn, amb el fons idíl·lic d'una extensa zona (anomenada "Reserve intégrale du Fond de Lauvitel" en la qual es preserva totalment la natura ja que l'accés humà hi és del tot prohibit). Ja només ens queda la tranquil·la baixada entre rierols i frondosa vegetació cap al poblet on dormirem avui, La Danchère, que enfilarem des de la Cabane des Selles a la zona nord-est del llac. La sensació de xafogor augmenta ja que hem deixat l'alta muntanya enrere.

Amb l'entrenament i les energies positives acumulades durant aquests dies, un cop a la "gîte" (una antiga mansió amb jardí redecorada amb molt de gust) no ens fa mandra acabar l'etapa que hauríem de fer

demà fins a Bourg d'Oisans. Cobrim aquestes poc més de dues hores en una passejada a bon ritme amb l'enyorança de saber que ja s'acaba però pensant en la travessa del proper any. Recollim el cotxe que pacientment ens ha esperat, tornem a la gîte i just llavors comença una violenta tempesta.

Nosaltres ens disposem a celebrar la satisfacció de la feina aconclerta amb un bon sopar, compartint taula amb els altres hostes de l'alberg (belgues i francesos). La mestressa Caroline ens explica en francès i anglès els ingredients dels exquisits plats que ens ofereix. I fem un brindis (tenen vi de Rioja !) per cadascun dels integrants del grup, especialment per qui (conjuntament amb la Sílvia, que no va poder venir al final) ha portat la veu cantant de l'organització, en Rafael Jiménez. Gràcies, sabem que aquests dies hem rebut un regal difícil d'oblidar, i fins a l'any que ve si pot ser ! Els altres dos integrants, en Cisco Viera i n'Enrique Jiménez, han consensuat també aquesta opinió.

Malgrat que diverses circumstàncies han fet que enguany el Tour només l'haguem fet quatre persones, això segons asseguruen els meus companys ni de bon tros li ha restat emoció. Ha continuat essent una activitat completament enriquidora i del tot recomanable per als amants de la muntanya. Tenim un record emocionat per al Quim i el Martí, que van ser els qui al principi van aportar la idea de fer la travessa en aquesta zona dels Alps. Des d'allà on siguin han fet la travessa al nostre costat.

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

**Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA**

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

David Gubern i Albert Ferrer

Són l'ànima de la nostra Secció de Curses de Muntanya. Tenen un do innat per engrescar tothom perquè ells ho viuen més que ningú, i això s'encomana. Creuen en la seva Secció i saben què cal fer per treure'n el millor profit. Així doncs, no és d'estranyar els èxits que han assolit fins a portar la Secció de Curses de Muntanya al lloc més alt del podi del Circuit i de la Copa Catalana de Curses de Muntanya en més d'una ocasió i en un temps rècord.

1. Hi ha quelcom que ens hem deixat al tinter?

Només ens agradaria afegir que, a part dels èxits competitius assolits en el món de les curses de muntanya, ens hem convertit en un club de referència arreu de Catalunya, ja sigui pels resultats obtinguts com pel gran nombre de corredors que hem aglutinat. A més, som un dels clubs que té més corredores, tasca difícil d'assolir en aquest esport...

2. Com vau entrar a UECANOIA? Ho recordeu?

El David va entrar l'any 1994 per realitzar el primer curs d'escalada que organitzava l'entitat i, des de llavors, no ha parat de participar en tot tipus d'activitats de muntanya. I l'Albert, que provenia del món de l'atletisme, va ingressar l'any 2006 per iniciar-se a les curses de muntanya i, posteriorment, crear la Secció de Curses de Muntanya gràcies a

l'empenta del llavors president del club, en Joan Patró.

3. Feu-nos cinc cèntims del progrés de la Secció.

Sincerament, el progrés de la secció ha estat espectacular. Vàrem començar amb nou corredors i hem arribat fins a la quarantena que tenim actualment. Fa pocs anys, les curses de muntanya eren un esport reduït on no hi havia la participació que hi ha actualment, motiu pel qual es va crear la secció, i així donar a conèixer aquesta modalitat. Però poc ens esperàvem aquesta resposta: es va començar amb la idea de compartir cotxe i ara ja som uns quants cotxes els que ens movem cada cap de setmana. Evidentment, la il·lusió i les moltes hores que hi hem dedicat han estat la clau de l'èxit, però també ha ajudat el fet d'haver-nos engrescat quan aquest esport es començava a posar de moda. També ha ajudat la resposta

dels membres que l'integren actualment, que han confiat en nosaltres i han donat suport a aquesta iniciativa, implicant-se en la causa i donant-nos motius per tirar endavant.

4. Sembla que el nom de "Tuga Trail de Copons" té algun lligam amb vosaltres, oi?

Després de tres anys de participar en curses d'arreu de Catalunya, Espanya i Europa, crèiem que per a completar les activitats de la secció, una manera era organitzar una cursa de característiques similars en les quals nosaltres participem habitualment, amb l'objectiu de fomentar la pràctica d'aquest esport a la nostra comarca. Nosaltres dos, juntament amb en Xavi Salom (responsable de la botiga X-Avi Material de Muntanya) i amb l'Illan Botines (responsable de la roba tècnica personalitzada Tuga Active Wear), hem estat els organitzadors de la prova, la qual ha tingut un gran èxit de participació tot i tractar-se de la primera edició. La gent que hi va participar en va gaudir moltíssim, tant pel recorregut triat, que va sorprendre molta gent, com per l'aire festiu que es va viure. Sense oblidar, és clar, el suport del club i de tots els voluntaris que ens varen ajudar amb molta il·lusió, ja que sense ells no hagués estat possible.

5. Com aconseguíu aglutinar tanta gent en tan poc temps i en una disciplina tan dura com aquesta?

Aquesta és la tasca més difícil, ja que la gent en general, cada cop s'implica menys i volen que els ho donis tot fet. Per això, hem hagut d'acostar-nos als socis d'una manera més personalitzada mitjançant l'ús de correu electrònic o a través de les cròniques de les sortides publicades a premsa, i motivar constantment la gent per animar-los a entrenar i a gaudir d'aquest esport que, malgrat la seva duresa, és molt gratificant.

6. El “bon rotllo” que es viu a la secció hi té quelcom a veure?

És l'eix principal de la secció. Competim gairebé cada cap de setmana i tenim gent de molts nivells diferents, però l'objectiu sempre ha estat considerar les activitats segons les condicions físiques dels membres que componen la secció per a què tothom hi tingui cabuda, i fomentar la part social mirant de crear bon ambient, fent sortides de cap de setmana acompanyats de la família i rient plegats, independentment dels resultats que pugui obtenir cadascú.

7. Què és el que més us agrada de la UECANOIA?

En primer lloc, l'organització del club en seccions segons les diferents modalitats esportives i la llibertat que es dona als responsables de cadascuna d'aquestes seccions per dur a terme les diferents activitats. En segon lloc, la il·lusió de tots els seus integrants per tirar

endavant les seves propostes per a què la gent gaudeixi de la muntanya d'una forma o altra, ja que cada cop és més difícil, a causa d'aspectes econòmics però també culturals, ja que en països veïns com França, les activitats a muntanya en família són molt més habituals que a casa nostra.

8. Algun suggeriment per a millorar quelcom en el nostre club?

Pensem que s'hauria de replantejar algunes activitats i buscar altres maneres per acostar-se als socis de l'entitat, buscant nous objectius o motivacions i fomentant l'ús de la comunicació a través de les noves tecnologies. La societat es transforma contínuament i les entitats que vulguin sobreviure a aquests canvis socials, s'han d'adaptar a noves inquietuds i formes de pensament.

Gràcies per la vostra feina a UECANOIA.

Can Macià i Puig Aguilera

Heus ací un tomb que ressegueix els camins que uneixen Igualada amb Montserrat, camins prou coneguts per bona part dels excursionistes que hagi fet algun cop la peregrinació a Montserrat des d'Igualada o també des de Tarragona, ja que una part de l'excursió passa per una de les variants del sender de Gran Recorregut número 172, molt utilitzat pels pelegrins que vénen del sud de Catalunya. També veurem en un curt tram, les fletxes que assenyalen el Camí de Santiago. El tomb per aquesta zona és de gran bellesa i normalment es fa en unes tres hores. No és gaire difícil, tot i que cal saber dosificar les forces a causa dels desnivells que farem. Trobarem punts d'aigua al punt d'inici, a can Macià, a Sant Pau de la Guàrdia i a la Pobla de Claramunt.

Distància: 38,2 km

Desnivell: 635 m

Nivell: mitjà-alt

Punt d'inici: Al capdavant de l'estació d'autobusos d'Igualada, com en alguna altra ruta, a la font pública de la pineda. Agafarem l'avinguda de Montserrat i sortirem d'Igualada per la creu de la Botifarra, antic cap de terme.

Km 0,30: Arribem al semàfor i trenquem a la dreta en direcció a l'antiga carretera de Vilafranca. De moment, seguim per un recorregut idèntic a la ruta de l'aeròdrom. Passem per davant de la benzinera de la Shell.

Km 0,80: Al capdamunt de la pujada, en la primera corba a la dreta, sortim a la carretera per l'exterior del giravolt, a mà esquerra, i saltem a la variant de la carretera nacional en direcció a Barcelona, passant per l'esquerra del complex d'oci Scorpio. Hi ha un petit corriol que comunica les dues carreteres.

Km 1,30: Som al capdamunt d'un canvi de rasant a la carretera. Una línia d'alta tensió la travessa. La carretera segueix en una llarga recta davant nostre, però nosaltres la deixem i girem a l'esquerra per una pista

Anoia

sota les torres elèctriques. Quan encarem el camí, davant nostre veiem el Puig Aguilera, muntanya que ens quedarà a mà esquerra d'aquí a uns quilòmetres.

Km 2,20: Hem anat sempre per la pista principal i som davant la reixa de l'aeròdrom. Tombem a l'esquerra pel camí que va per l'exterior de l'esmentada reixa.

Km 2,80: Cruïlla en T. Anem a la dreta. Som a l'exterior nord de la pista d'aterratge

Km 3,00: Travessem un camí d'accés per a cotxes a l'aeròdrom; seguim en línia recta, en direcció a un petit túnel que travessa l'autovia Barcelona-Lleida per sota.

Km 3,40: Corba a l'esquerra, davant la masia de ca l'Enric del Pla. Seguim per la pista principal.

Km 4,00: A l'alçada d'una gran torre d'alta tensió, en plena recta del camí, trenquem a mà dreta, per un camí que ens atansa a un bosquet de pins.

Km 4,08-4,30: Quan arriben al bosquet, trenquem a l'esquerra, vorejant per la dreta una tanca de fusta on de vegades hi ha cavalls. Som a la finca de Can Macià. Després de la tanca, el camí fa una sifonada; cent metres més endavant torna a pujar, i va a parar a una

pista ampla. Unes marques de pintura blava i blanca ens indicaran des d'ara la ruta. Són les marques que guien el a Montserrat des d'Igualada.

Km 4,40: Hem travessat un pont. A la sortida del pont a mà esquerra hi ha un caminet que va a una font. Nosaltres, però, seguim per la pista principal, en pujada.

Km 4,70: Cruïlla. Seguim en línia recta, encara en lleugera pujada, seguint els senyals blancs i blaus.

Km 5,20: Nova cruïlla; seguim les marques, és a dir, tot recte. A mà esquerra el camí ens hauria dut dalt la carena del Puig Aguilera. A partir d'ara anirem una estona per la vessant sud d'aquesta muntanya. Seguim pujant.

Km 6,00: Final del primer tram del coll del Burrisquet. Hi arribem entre oliveres i un fort pendent. No deixem els senyals blaus i blancs.

Km 6,10: Deixem la pista principal, que tomba a la dreta. Nosaltres anirem recte, per un sender molt ben indicat per les coloraines. Cinquanta metres més endavant, mirem de no perdre de vista els senyals en una essa que fa el caminet.

Km 6,40: Punt més alt del coll del Burrisquet. Un camí molt estret entre marges

Montserrat

d'antigues vinyes i algun esbarzerot comença a baixar suaument.

Km 6,50: Els senyals ens porten fins a un camí més ample que baixa a mà dreta, ara més bruscament.

Km 6,90: Ja som a baix de tot; ara hem anat a parar a un gran camí que ve de l'N-II. L'agafem anant a mà esquerra, encara rere les marques.

Km 8,00: Can Jorba. Gran masia on se senten bordar gossos; cal preparar les cames per fer un bon esprint si vénen els quissos. Hi ha una cruïlla de camins, un que puja a l'esquerra, en direcció a la carena del Puig Aguilera i, a mà dreta, per darrere la masia, deixant la pista principal que hi entra, baixa un camí que va cap a la torrentera de Sant Feliu. Prenem aquest darrer. No cal patir per perdre's; encara es veuen els senyals.

Km 8,30: Després de travessar el torrent, el camí es parteix. Els senyals blaus i blancs que hem anat seguint fins ara van a l'esquerra, i uns altres de verds i grocs van a mà dreta. Els dos camins fan pujada i uns quilòmetres més endavant es trobaran, però per anar en BTT és més adient triar el camí de la dreta; a més ens estalviem un coll. Optem pels nous colors.

Km 8,75: Som dalt un coll; anem seguint el camí principal. No ens podem fiar massa dels senyals verds i grocs, que el temps va esborrant.

Km 9,10: Passem per davant d'una cabana en runes, amb un parell de pins a dintre, després d'una pujada pedregosa. A la paret de la cabana hi ha una fletxa dibuixada que ens recorda que anem pel bon camí.

Km 9,40: Abandonem les pintades verdes i grogues, que deixen la pista principal per anar a pasturar per terres més baixes; seguim el camí més bo; en pla i pujada. Prenem nota del sender marcat per tornar-hi un altre dia; fa un recorregut molt bonic per la vessant sud de la serra que ens queda a mà dreta, contrada anomenada les Creus Verdes. El camí que anem seguint ens dona fe de la regeneració natural del bosc, que vol oblidar l'horror dels incendis de finals dels vuitanta, que van arribar fins a la mateixa muntanya de Montserrat.

Km 10,60 : De nou apareixen, procedents d'una trialera que ens arriba de l'esquerra, els enyorats senyals blaus i blancs. De nou els anem seguint. De fet, no deixem mai el camí principal, però ens sentim més segurs si alguna cosa ens pot orientar.

Km 11,00: No perdem pistonada del paisatge que ens envolta; a mà esquerra deixem una torrentera amb roquissars esculpits per l'aigua en forma de ferradura. Tant de bo agafem una època humida per veure els salts de l'aigua.

Km 11,60: Tombem a la dreta, seguint les marques.

Km 11,90: Arribem a una pista que ve de Castellolí; anem a l'esquerra, encara pujant. És clar, darrere les marques.

Km 12,20: Imatge bucòlica de les muntanyes de Montserrat davant nostre. Foto.

Km 12,70: Bifurcació en Y. Anem a la dreta.

Km 12,90: Ens incorporem a la carretera sense asfaltar que uneix Maïans amb Sant Pau de la Guàrdia. Cap a la dreta, el blau i el blanc ens guien.

Km 13,50: A mà esquerra tenim unes vistes magnífiques del Bages i els Pirineus al fons. Seguim pedalejant endavant.

Km 15,20: Val la pena aturar-se i mirar enrere, per on hem anat venint. Vista molt bonica de l'Anoia.

Km 15,60: S'incorpora al nostre camí un altre que ve de mà esquerra. Ja fa una estona que veiem davant nostre el poble de Sant Pau de la Guàrdia.

Km 16,10: La pista fa una corba a la dreta i els senyals van a mà esquerra. Ha arribat el moment de deixar-los, ja que se'n van cap a Montserrat. Anem doncs per la pista principal, encara pujant una mica. Som sota mateix del poble de Sant Pau.

Km 16,45: Cruïlla important de camins i punt alt de la ruta. A l'esquerra, anem a Sant Pau, on cal veure el castell avui convertit en restaurant i l'ermita d'origen romànic. Al restaurant podeu fer un bon esmorzar o dinar i, si us ve de gust, donar un tomb dalt dels cavalls que hi podeu llogar. De cara al quilometratge no tindrem en compte la visita al poble. Reprenem la marxa a la cruïlla, on

ara anirem sempre seguint el GR 172, que s'endinsa en una urbanització. Durant una estona coincidim amb unes noves marques blaves i blanques, que indiquen una altra ruta a Montserrat des de Castellolí; i també veiem unes fletxes grogues, que són el camí de Santiago al seu pas per les nostres terres.

Km 16,90: Bifurcació pels carrers de la urbanització. Seguim el GR.

Km 17,40: Abandonem el nostre camí, les fletxes grogues del camí Xacobeu. Nosaltres anem pel GR.

Km 17,70: El GR va a la dret, per una dreuera que ens aboca a un carrer que ens treu definitivament de la urbanització dos-cents metres més endavant. Ara prenem un corriol que ve a ser la continuació del carrer que deixem enrere.

Km 18,10: El corriol va a parar a un camí més important. Seguim el GR, com sempre, cap al sud, en direcció a una gran torre de vigilància contra incendis que es veu no gaire lluny.

Km 18,50: Bifurcació, triem l'opció esquerra. El camí de la dreta ens duria a la torre d'incendis.

Km 18,60: Ens trobem davant la carretera N-II. Com que no ens ve massa de cara anar per l'asfalt, seguim el GR per un corriol que tira a la dreta abans d'arribar-hi. El corriol va uns metres paral·lel a la carretera.

Km 18,70: Ara ja s'ha acabat fins i tot el corriol. El GR travessa la carretera i segueix per l'altra banda, en camí bo i en lleugera pujada. La carretera es travessa a l'alçada del rètol que indica el coll del Bruc, a 620 metres d'alçada.

Km 19,30: Nova bifurcació; el GR ens indica que hem de triar el camí de la dreta.

Km 19,70: Bifurcació; anem a l'esquerra.

Km 20,00: Un altre cop bifurcació; anem a l'esquerra, on hi ha el rètol "Prohibit fer foc", on segueix el GR. Anem planejant i baixant per un camí molt bonic entre boscos molt humits i on es fan força rovellons a la tardor.

Casa de les Bruixes

Km 21,50: Nosaltres hem de seguir pel GR, que va per la pista principal, però fem menció d'aquest punt, en una corba a la dreta de més de noranta graus, travessada per un sender trialer que baixa a Castellolí, passant per unes coves molt amagades que poden fer les delícies dels afeccionats a l'espeleologia.

Km 21,90: Arribem davant un camp de cireres. Deixem un camí que va cap a l'esquerra que puja al turó de l'Avellana, i continuem per la pista principal. Seguim planejant.

Km 22,40: Passem pel davant d'una gran masia, amb una d'estil modernista molt curiosa per aquesta contrada. Els mapes li donen el nom de cal Muset. La gent de la zona l'anomena la "Casa de les Bruixes", per l'aspecte curiós que desperta la imaginació.

Km 22,50: Comença una bona baixada, poc després de. El GR ens indica el camí a seguir.

Km 22,70: Cruïlla. Tenint en compte que hem d'agafar el GR, aquí podem deixar-lo un moment per anar a veure el castell de Castellolí, en runes. Per anar-hi, cal prendre durant uns cinc-cents metres el camí de la dreta, on han posat un gran roc per impedir el pas dels vehicles. No hi ha pèrdua, el camí va directe i s'acaba sota el castell; un altre representant dels castells de frontera de l'època preromànica que tenim a la comarca. Ofereix una vista de la comarca molt bonica. Reprenem el descens després de la visita.

Km 23,10: Arribem a la masia de can Brugués. Atenció amb els gossos. Nosaltres seguim el GR, és a dir, fem una corba a l'esquerra de gairebé 180 graus i passem a continuació a l'alçada d'un gran dipòsit d'aigua que pertany a la masia. És tan gran que recorda una piscina olímpica. Continua la baixada, on hem de parar atenció amb els

Castell de la Poble de Claramunt

desguassos, que ens poden fer volar si no moderem la velocitat.

Km 23,90: No hem de deixar mai el GR, però comprovarem en aquest i altres punts del camí que les marques de pintura ens treuen del camí, per tornar a agafar-lo més endavant. No són més que dreceres molt trialeres i força divertides. A efectes de quilometratge, no deixem mai la pista més important, força pedregosa. Seguim perdent alçada a gran velocitat.

Km 24,60: Deixem un camí que va a l'esquerra; seguim el GR.

Km 25,50: Ens trobem en una bifurcació; en aquest cas triem la drecera a la dreta, ja que serà més divertit que no pas passar per la masia dels Masets per on passa el camí principal i el GR.

Km 25,70: Recuperem pista principal i GR; ara el camí és molt més ràpid. Anem ignorant

tots els camins que surten a dreta i esquerra fins a la Poble de Claramunt.

Km 28,90: Arribem a la Poble de Claramunt, on el camí es converteix en el carrer dels Masets. El carrer va a parar a una placeta on hi ha una font d'aigua fresca. Prenem el carrer principal que hi ha just a la dret de la font, i cent metres més endavant abandonem el GR que trena a mà esquerra cap al Camí Ral, per travessar el poble per l'avinguda de Gumersind Bisbal. Ara seguim aquesta avinguda fins que s'acaba. No hem triat el recorregut marcat, que passa per les indústries papereres del poble.

Km 29,80: Després de travessar el pont del riu Anoia, arribem al semàfor de la carretera de Vilafranca; anem a l'esquerra, per la carretera direcció Vilafranca i Capellades. Recuperem ara els senyals del GR. Si estem cansats, podem tornar a Igualada anant a mà

dreta després del semàfor. Si triem aquesta opció, caldrà travessar la Pobla per la carretera i, al sortir del poble, trencar a mà esquerra per una pujada que passa per una empresa de recuperacions, coneguda com el "Xatarrero" de la Pobla. Després del ferraller, on s'acaba la pujada, s'accedeix a Vilanova del Camí i a Igualada passant per la depuradora. Aquesta opció només és recomanable per a qui vulgui escurçar la ruta "oficial" sense passar per carretera, molt més còmoda, però més perillosa.

Km 30,10: Rètol indicador del castell de Claramunt. Trenquem, doncs, a la dreta, i deixem la carretera. El camí del castell està pavimentat i és en pujada. Seguim fidels a les marques vermelles i blanques del GR.

Km 30,60: Deixem el camí pavimentat, que acaba de pujar al castell, i seguim per un camí força bo, encara en pujada, que se'n va per l'esquerra. Un senyal de prohibit aparcar al principi d'aquest camí ens ajuda a reconèixer-lo. La vista al castell és una opció a seguir en cas que es disposi de temps. Tot i així, si no hi anem, més endavant, pel camí que hem pres, en tindrem unes bones vistes. Els senyals del GR es perden tot sovint, però no és problema, perquè anirem uns quants quilòmetres pel camí principal, ignorant tots els trencalls fins a nou avís, pujant gairebé tot l'estona.

Km 34,40: Som al gran dipòsit d'aigua de Vilanova del Camí. Finalment, després d'acompanyar-nos molta estona, deixem el GR i anem a mà dreta, coll avall, prenent el camí de darrere el dipòsit. Triem el camí més trepitjat; n'hi ha un altre que s'endinsa en el bosc i que no interessa. La baixada té un altre tram amb ciment per impedir-ne l'erosió per les pluges. No ens fiem dels mapes, que no reflecteixen enlloc aquest camí, tot i ser relativament important.

Km 35,90: Seguim en línia recta i ignorem el camí important que ve de l'esquerre i s'incorpora al nostre.

Km 36,10: Passem per davant de la masia de Can Titó, que dona nom al poliesportiu que trobarem cinc-cents metres més endavant.

Km 36,70: Després del poliesportiu, travessem el pont del riu Anoia i entrem a Vilanova del Camí.

Km 37,20: Ignorem un senyal de prohibit el pas i passem per la vora fins una plaça.

Km 37,30: Després de la petita imprudència, prenem el carrer de la Font, que surt de la plaça, en línia recta venint del poliesportiu. El carrer de la Font acaba en una corba a dretes i va a parar a un carrer molt ample que agafem a mà esquerra, davant una parada d'autobusos. Hi ha un rètol que ens indica la direcció a Igualada.

Km 37,40: Travessem el pont i abandonem Vilanova del Camí.

Km 37,60: Després d'un senyal de velocitat màxima de 30 per hora, hi ha un camí que puja a mà dreta; el prenem després de pujar a la vorera.

Km 37,80: El camí travessa un carrer sense asfaltar i es converteix en el carrer del Bisbe Robuster, al barri del Sant Crist d'Igualada..

Km 38,10: Final del carrer. Arribem a l'avinguda de Montserrat; la prenem a la dreta.

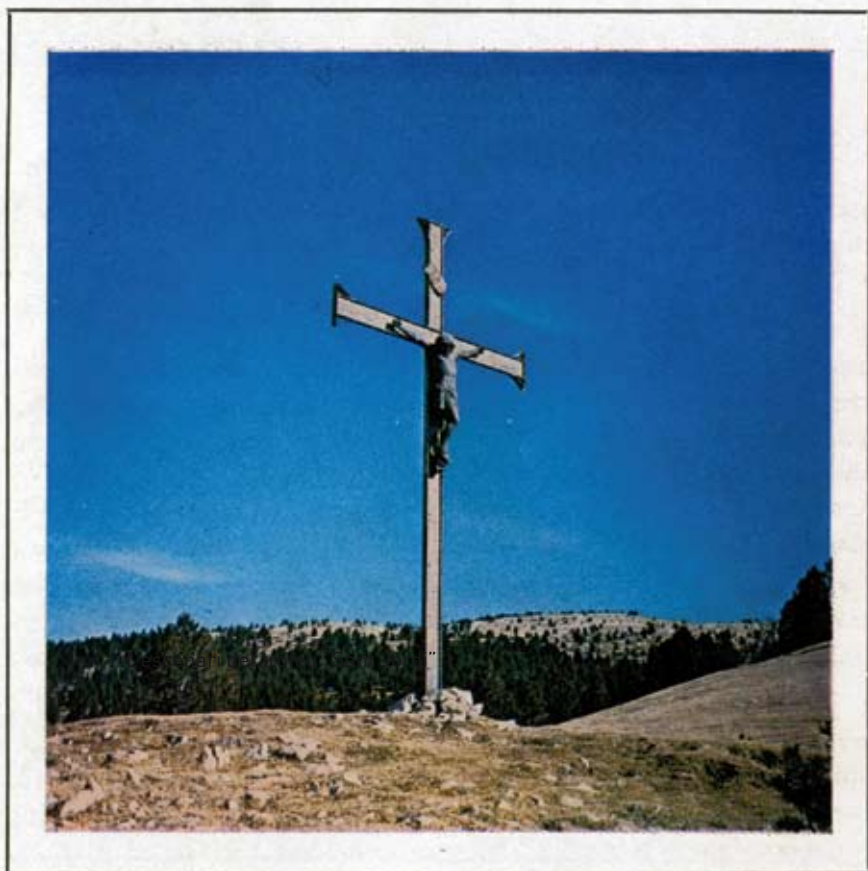
Km 38,20: Després de travessar la via del tren, arribem al punt de sortida, a l'estació d'autobusos d'Igualada.

Del llibre, "EN BTT PER L'ANOIA" de Josep Ma Bernaus i Gené, col·lecció Azimut 13, de Cossetània edicions.

Pots descarregar el trak de la web del club: <http://www.uecanoia.cat>

DIPUTACIÓ
PROVINCIAL
DE BARCELONA

Berga - Rasos de Peguera • 10, 11 i 12 de febrer • 1977

*Trofeu
"Sant Jordi"*

VII Jocs Esportius Provincials d'Hivern

Per una nota apareguda a la premsa local sabem que l' 11 de juny de 1976, en Jordi Castells, de Capellades, va presentar una projecció de diapositives al local social, que versava sobre "Nit al pic de Mulleres" i "Escalada a la paret nord del Vignemale".

Del "Campament d'Estiu", en tenim constància per un paràgraf de l'acta de la reunió de junta del dia 16 setembre de 1976 que diu textualment: "Los miembros Sres. Jordana, Baliu, Batalla y Bové, resaltan el éxito del "Campament d'Estiu", instalado este año en el Valle de Pineta (Huesca)- numerosas tiendas fueron instaladas en el mismo, resultando un verdadero campamento, ya que hacía unos años no se había notado una tan notable actividad".

El dia 15 de setembre, el president, Sr. Sebastià Camins, presentà un escrit en què comunicava la seva decisió de cessar en el càrrec, per motius exclusivament de salut. No obstant això, es va oferir a seguir com a president fins a la propera reunió ordinària de socis de l'entitat.

A partir d'aquest moment, la informació disponible de les activitats programades és molt reduïda, ja que no hi ha cap anotació al Llibre d'Actes des del 16 de setembre fins al 12 de gener de l'any vinent, ni es publica res al "Noticiari Social d'Activitats" de la revista "Excursionisme". Pràcticament només ens podem servir d'unes minses notes informatives publicades a les pàgines de la premsa local, segons les quals:

Del 15 al 31 d'octubre s'organitzà un curset d'escalada, amb sortides de pràctiques a Montserrat, Pedraforca i regió d'Amitges.

També en aquest mes, concretament el dia 23, tingué lloc un sopar-castanyada al refugi Mas del Tronc.

El mes de novembre es convocà el III Concurs de Fotografia de Muntanya.

Una considerable afluència de públic premià l'encomiable esforç que suposà per a la UEC d'Igualada poder presentar a la nostra ciutat tres films procedents del prestigiós Festival Internacional de Cinema de Muntanya i de l'Exploració, de la ciutat de Trento. Els films "FITZ ROY, pilastro est", "CERRO TORRE paret oest" i "ALPAMAYO paret sud-oest" foren presentats pel prestigiós alpinista italià Cassimiro Ferrari i va fer la traducció dels comentaris, el Dr. Manuel Mateu Ratera, gràcies a les gestions del qual va ser possible veure a Igualada aquesta sessió extraordinària.

Una setmana abans de Nadal, seguint la tradició, s'instal·là el pessebre dels muntanyencs al cim dels Mollons.

La nit de Nadal, l'església de la propera població de Porquerisses quasi no va poder donar cabuda a les quasi 300 persones, entre socis i simpatitzants, que s'hi congregaren per assistir a la Missa del Gall, que oficià el P. Antoni Moya, caputxí. Llegiren les lectures membres de la UEC i de la part cantada se n'encarregà l'agrupació coral La Llàntia.

Que a començaments de l'any 1977 l'afecció a la pràctica de l'esquí experimentava una extraordinària etapa d'expansió, en dona fe la gran participació als nombrosos esdeveniments organitzats per la UEC-Igualada en el decurs de la temporada hivernal.

120 participants, d'edats compreses entre els 5 i els 45 anys, van participar al curset d'esquí, que es va dur a terme durant el mes de gener i que es clausurà el diumenge dia 30.

Els dies 11 i 12 de febrer, un equip de nou corredors de la nostra entitat va participar

als VII Jocs Esportius Provincials d'Hivern, celebrats a les pistes dels Rasos de Peguera.

Van obtenir els següents resultats:

Eslàlom especial masculí.

Segon: Raimon Florensa Claramunt

Cinquè: Joan Vidal Valls

Eslàlom especial femení:

Quarta: Elisenda Florensa Claramunt

Sisena: Montserrat Vidal Valls

Fons.

Divuitè. Xavier Camins Just

Vint-i-dosè. Antoni Bertran Margets

Descens masculí:

Sisè: Raimon Florensa Claramunt

Descens femení:

Setena: Anna Vaqués Pertegaz

Vuitena: Montserrat Vidal Valls

Novena: Elisenda Florensa Claramunt

Les 62 disfresses presentades al Carnaval a la Neu del dia 27 de febrer superaren totes les previsions, tant de concursants com de públic. La qualitat i varietat de les disfresses presentades va fer difícil l'elecció dels guanyadors.

Primer premi, consistent en uns esquís marca Rossignol: "Monstre Blanc", presentat per Josep Requena.

Segon premi, consistent en unes botes d'esquí marca Munari: "Carabassa", presentat per Anna M. Carbonell.

Tercer premi, consistent en uns pals d'esquí: "Minyona", presentat per Jaume Travasset

El dia 13 de març es varen fer els X Campionats d'Esquí d'Igualada, a les pistes de Soldeu (Andorra).

La prova va consistir en un eslàlom gegant, de dues mànigues, i es va invertir l'ordre de dorsals en la segona.

Les classificacions varen ser les següents:

Infantils femenins

1. Montserrat Vidal
2. Elisenda Florensa
3. Anna Vaqués

Infantil masculins

1. Raimon Florensa
2. Xavier Claramunt
3. Xavier Camins

Seniors-Juvenils A

1. Jordi Camins
2. Joan Vives
3. Jacint Morist

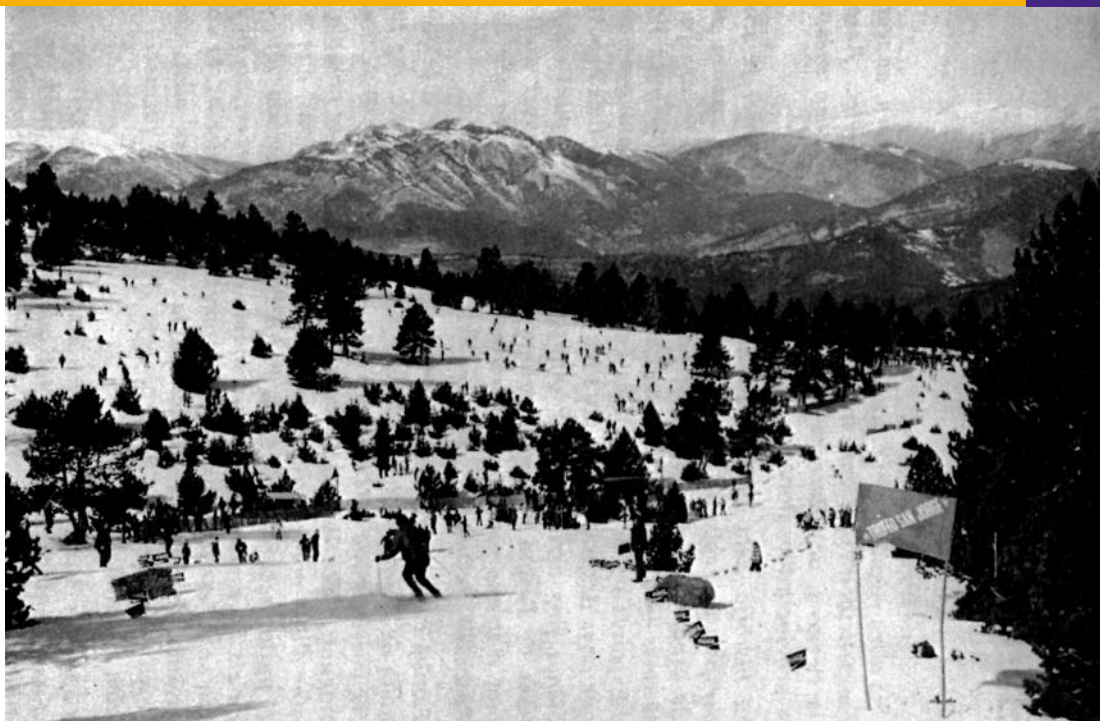
Veterans masculins

1. Francesc Florensa
2. Ricard Rius
3. Josep M. Vidal

Classificació general per ordre de temps

1. Jordi Camins	0' 58"
2. Joan Vives	1' 00"
3. Raimon Florensa	1' 05"
4. Montserrat Vidal	1' 06"
5. Elisenda Florensa	1' 07"
6. Anna Vaqués	1' 09"

El dia 26 de març va tenir lloc la "III Fiesta del Deporte" organitzada pel M. I. Ajuntament d'Igualada. En Rafael Vilarrubias Codina va ser un dels 9 esportistes seleccionats per a la fase final. Va ser presentat com a "Montañero y esquiador de la Unión Excursionista de Cataluña". A la votació final va aconseguir el segon lloc, solament superat per Carlos Subirana, representant del Club Natació Igualada.

A la Reunió General Ordinària de Socis convocada per al dia 22 d'abril s'havia de procedir a la renovació parcial de la Junta Directiva, ja que Sebastià Camins, com a president; Ramon Carballo, com a sots-president; Maria Jorba, com a secretària; M. dels Àngels Piqué, com a comptadora; Daniel Vilella, com a delegat de S.I.R.E.; i Santi Berenguer, com a delegat Mas del Tronc, havien sol·licitat ésser-ne baixa.

Com que d'entre els assistents no varen sortir tots els càrrecs vacants, es va crear una Junta Gestora per tal de cercar, entre els socis no assistents a l'acte, persones que volguessin col·laborar-hi.

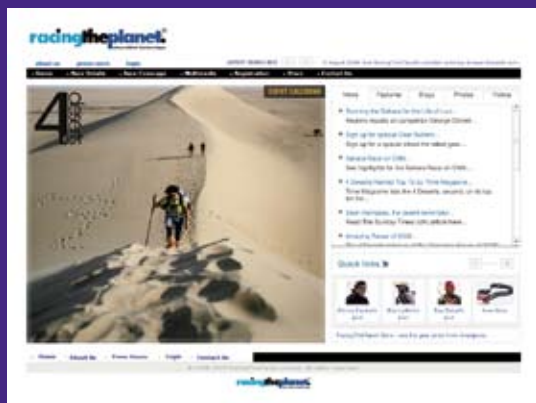
La Junta Gestora restà formada pels senyors: Salvador Llorach, Tomàs Jordana, Joan Batalla, Jaume Valldaura, Pere Casanovas i Antoni Gassó.

A la reunió de junta del dia 18 de maig, el Sr. Joan Batalla, en representació de la Junta Gestora, presentà en Josep M. Massana i Torres com a candidat a presidir l'entitat. El senyor Massana, persona prou coneguda tant per les seves qualitats personals com pel seu palès interès en pro de la cultura i l'esport, prengué la paraula per a proposar que, si no hi havia cap inconvenient, fos estudiada la seva candidatura.

Sense dilació, la Junta Directiva l'acceptà per unanimitat com a nou president de l'entitat i demanà que constés en acta l'agraïment i afecte vers el Sr. Sebastià Camins per la seva desinteressada col·laboració al davant de l'entitat, durant més de quatre anys.

Benvolguts companys,

La calor ja està marxant i arriba el temps de la tardor, un temps idoni per poder sortir a fer passejades i preparar-se per a l'època d'hivern i de la neu. En el temps de la tardor ja sabeu que hi ha paisatges que guanyen molts colors i són realment bonics.

Desert

www.4deserts.com

Pàgina realment espectacular per als que vulgueu ser agosarats i convertir-vos en els coneguts "ironmen o ironwomen". Són curses que es fan pel mig del desert, realment dures. Aquí podreu trobar tota la informació en referència a quan es fan, on es fan i tot el necessari per si algun valent hi vol anar, o sigui, que els companys de curses de muntanya a veure si us animeu.

Rutes per Catalunya

www.lamalla.cat

En aquesta ocasió podreu veure una pàgina molt interessant i apta per a tota la família. Hi podreu trobar des de passejades a peu, bicicleta, amb cotxe... És una pàgina molt apropiada per aquests temps que el dia s'escurça. També és interessant poder trobar racons de la nostra geografia que potser molts de nosaltres no coneixem o no coneixels posem prou interès per conèixer-los

Doncs bé. Per aquesta vegada això és tot. Espero que us siguin d'utilitat les pàgines que he posat aquí i sobretot que en pugueu gaudir plenament.

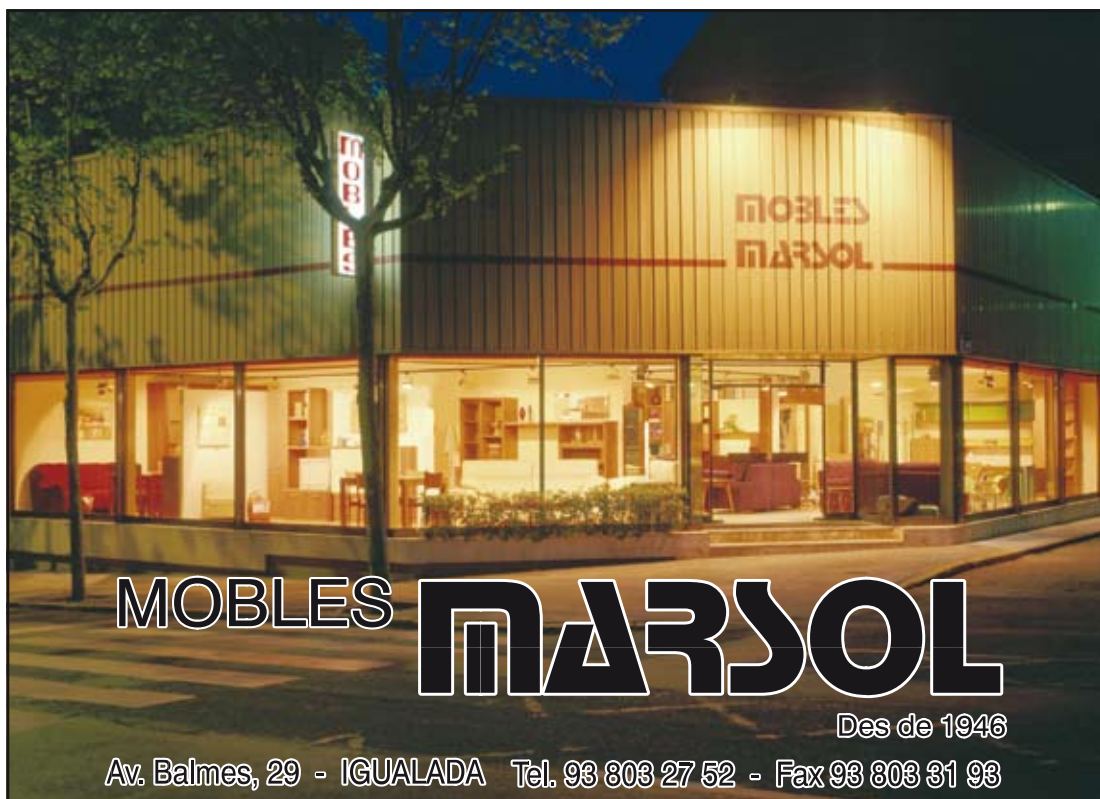
Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres coses podeu enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (Assumpte: WEBS UECANOIA).

tintoreria FISOL

Av. Barcelona, 23
Tel. 93 804 60 51
08700 IGUALADA

Ctra. de Valls, 23
Tel. 93 803 37 70
08710 ST. MARGARIDA
DE MONTBUI

C/ Pau Muntadas, 20
Tel. 93 803 68 88
08700 IGUALADA

patronat municipal d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada